

C/ Nou del teatre, 16
17004 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.girona.cat
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

LA HIJA OSCURA

The lost daughter

Estats Units, 2021

Direcció: Maggie Gyllenhaal

Intèrprets: Olivia Colman,
Jessie Buckley, Ed Harris,
Dakota Johnson

Durada: 121 min

Gènere: drama

Idioma: anglès

Data d'estrena: 5/08/2022

Una mare “desnaturalitzada”

Sinopsi: La Leda, professora universitària d'edat madura, és de vacances en una illa grega, sola. A la platja, es fixa en la Nina, una mare jove, i la seva filla petita. Amb la relació materna-filial que mantenen, la intriguen -ahora que se sent incomodada per l'extensa, sorollosa i amenaçadora família de la Nina- i li desfermen els records personals, que l'aclaparen, relacionats amb les primeres etapes de la maternitat. L'actriu Maggie Gyllenhaal debuta com a directora i guionista de llargmetratges amb aquesta adaptació de la novel·la d'Elena Ferrante i ha declarat: "En llegir la novel·la, em va venir una cosa molt estranya i dolorosa, però també innegablement certa. Una part secreta de la meua experiència com a mare, com a amant, com a dona en el món, s'estava expressant en veu alta per primera vegada. I vaig pensar en com d'emocionant i perillós seria crear una experiència així, no en silenci i en la soledat de la lectura, sinó en una sala plena de gent que viu i experimenta sentiments". És clar que, a l'hora de la veritat, la pel·lícula ha sigut -i és- de Netflix i bona part de la seva audiència la veurà més o menys en silenci, a casa, en la soledat de la televisió, de l'ordinador o de la tauleta. Però afortunadament, s'ha estrenat també en sales i part de la intenció inicial s'haurà complert. Aquestes declaracions, tanmateix, les recullo perquè centren el que és la gran aportació de la pel·lícula -i si ja hi és a la novel·la, ha estat molt ben traslladat-: tractar d'una experiència concreta de mare, d'amant, de dona, sense judicis morals, però amb tota la càrrega i sobrecàrrega de sentiments i records punyents que comporten els fets viscuts i les decisions preses -per no renunciar a ser dona, a la realització personal (també sexual), essent mare prematura-. En la història concreta de la Leda s'hi poden reconèixer moltes dones -en part, si més no, com li va passar a Maggie Gyllenhaal amb el llibre-, talment com en certa manera la Leda es veu reflectida en la Nina -i la seva llibertat condicionada per ser mare, la seva felicitat conjugal relativa...-.

Estem davant d'una obra sobre la maternitat. Aquí no es discuteix la maternitat. La Leda i la Nina tenen un pregon sentiment de mares. El que apareix és la decisió egoista de la Leda jove, que no vol renunciar

a ser ella per l'esclavitud que comporta ser mare, oimés quan el company no acaba d'ajudar. Egoisme, sí, que no és jutjat moralment -insisteixo-, igual com no s'intenta justificar les actuacions de tant en tant desconcertants que protagonitza la Leda a l'illa. Aquí no es vol tapar res, sinó plantejar el cost de la llibertat i el dolor de les renúncies com a preu pagat per a la realització personal de la dona i mare. "Soc una mare desnaturalitzada", diu la Leda al final de tot, quan queda al descobert el que ha fet.

Salvador Montalt Torrent
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona